

การพัฒนากิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน ตามแนวคิดพหุสัมผัส
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

THE DEVELOPMENT OF ACTIVITY IN PRONUNCIATION OF MANDARIN
TONES BASED ON SOMATICALLY-ENHANCED APPROACH FOR
GRADE SEVEN STUDENTS

พิชชา รุ่งโรจน์อารี^{1*} และวิเชียร อ่างรังโสติสกุล²

Pitcha Rungrojaree^{1*} and Wichian Thamrongsotthisakul²

^{1,2}คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

^{1,2}Faculty of Education, Naresuan University, Phitsanulok 65000, Thailand

*Corresponding Author, E-mail: pitcha1990@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) สร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมผัส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมผัส และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมผัส กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนนอตติตต์ จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือการวิจัยประกอบด้วย 1) กิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมผัส 2) แบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน และ 3) แบบสอบถาม ความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าประสิทธิภาพ E1/E2 การทดสอบค่าที ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย พบว่า 1) กิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมผัสสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มี 8 กิจกรรม ได้แก่ (1) การผ่อนคลาย (2) การออกเสียงในลำคอ (3) การปรบมือตามจังหวะของประโยค (4) การเคลื่อนไหวประกอบการแสดงท่าทาง (5) การออกเสียงเป็นคำ (6) การผันเสียงตามผู้สอน (7) การผันเสียงด้วยตนเอง และ (8) การตรวจสอบความหมาย ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวมีประสิทธิภาพ 75.83/77.76, 77.50/78.33 และ 78.50/80.88 เป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 2) นักเรียนที่ฝึกด้วยกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมผัส มีความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนหลังฝึกด้วยกิจกรรมสูงกว่าก่อนฝึกด้วยกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมผัสในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$ = 4.54, S.D. = 0.67)

คำสำคัญ: กิจกรรมฝึกออกเสียง วรรณยุกต์ภาษาจีน แนวคิดพหุสัมผัส

Abstract

The purposes of this research were 1) to develop and assess, according to the 75/75 criteria, the efficiency of an activity of pronunciation of Mandarin tones based on the somatically-enhanced approach for seventh grade students, 2) to compare their ability of pronunciation of Mandarin tones before and after learning with the activity, and 3) to investigate their satisfaction towards learning with this activity. The research sample were 40 seventh grade students from Uttaradit School in Muang district, Uttaradit province in the second semester of the academic year 2015. The participants were selected by purposive sampling. The research instruments were 1) the activity of pronunciation of Mandarin tones based on the somatically-enhanced approach for seventh grade students, 2) the test of the ability of pronunciation of Mandarin tones, and 3) the questionnaire of satisfaction towards learning with the activity. The statistics employed for data analysis were the E1/E2 efficiency index, t-test, mean, and standard deviation.

This research has demonstrated that 1) there were 8 activities of the pronunciation of Mandarin tones based on the somatically-enhanced approach for seventh grade students i.e.; (1) relaxation, (2) humming, (3) clapping to the rhythm of the sentences, (4) incorporation of movement and gesture, (5) pronouncing words, (6) inflecting tones directed by the teacher, (7) inflecting tones by themselves, and (8) checking word for meaning. The activity of the pronunciation of Mandarin tones reached the efficiency value at 75.83/77.76, 77.50/78.33 and 78.50/80.88 respectively, thus satisfactorily meeting the 75/75 criteria, 2) the students' ability to pronounce Mandarin tones after learning with the activity was statistically significant at the level of .01, and 3) their satisfaction towards the activity of the pronunciation of Mandarin tones was at the highest level with at 4.54, and S.D. at 0.67.

Keywords: Activity of the Pronunciation, Mandarin Tones, Somatically Enhanced Approach

ความเป็นมาและความสำคัญ

ปัจจุบันสาธารณรัฐประชาชนจีนหรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่าประเทศจีนมีบทบาทสำคัญต่อโลกเป็นอย่างมาก ประเทศไทยให้ความสำคัญกับประเทศจีน สถานศึกษาของไทย ทั้งภาครัฐและเอกชน ต่างก็นำวิชาภาษาจีนมาบรรจุไว้ในหลักสูตร ตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษา ศูนย์ภาษาและสถาบันกวดวิชาต่างๆ ก็เปิดสอนภาษาจีนกันอย่างแพร่หลาย หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้การเรียนภาษาจีนแบ่งเป็นทั้งหมด 3 แบบด้วยกัน ได้แก่ หลักสูตรภาษาจีนแบบต่อเนื่อง 12 ปี หลักสูตรภาษาจีนพื้นฐาน 6 ปี และหลักสูตรภาษาจีนพื้นฐาน 3 ปี

ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีความแตกต่างกับภาษาไทยอยู่มาก ถึงแม้ว่าจะเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์เช่นเดียวกับภาษาไทย แต่วรรณยุกต์ของภาษาจีนก็มีความแตกต่างกับภาษาไทยเช่นกัน ดังนั้น การออกเสียงไม่ควรผิดพลาด เมื่อหนึ่งคำออกเสียงผิดความหมายก็จะผิดตามไปด้วย ดังที่ Chinakrapong (2012, p. 5) ได้กล่าวไว้ว่า การศึกษาภาษาต่างประเทศสิ่งแรกที่ต้องทำคือการสร้างพื้นฐานด้านการออกเสียงหรือศึกษาเรื่องเสียงของภาษาต่างประเทศนั้นให้แน่นก่อนด้านอื่นๆ เป้าประสงค์สูงสุดของการเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะ

ภาษาต่างประเทศคือการสร้างผู้เรียนให้มีความสามารถในการใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร ดังนั้น เพื่อให้บรรลุเป้าประสงค์ดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพ ก่อนอื่นจะต้องให้ผู้เรียนมีพื้นฐานเรื่องระบบเสียงภาษาจีนโดยให้เข้าใจเรื่องระบบเสียงอย่างถูกต้องมั่นคงและสามารถออกเสียงหน่วยเสียงต่างๆได้อย่างถูกต้องมากที่สุด

โดยอันที่จริงแล้วเสียงวรรณยุกต์ของจีนและของไทยนั้นมีความแตกต่างกันสอดคล้องกับ Chen E; Liu Shanglin; Zhang Zhiying (as cited in Tirataradol, 2010, p. 135) ได้ศึกษาพบว่า ผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้น สระ และวรรณยุกต์ ที่ไม่มีหรือใกล้เคียงกับเสียงในภาษาไทย ปัญหาดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยเวลาและความพยายามในการฝึกฝนของผู้เรียน ภายใต้คำชี้แนะของผู้สอนในการปรับตำแหน่งการวางอวัยวะการออกเสียงภายในปาก นอกจากนี้ Varalakkanakul (2006, p. 179) ได้กล่าวไว้ว่าปัญหาการเรียนภาษาจีนของคนไทยคือไม่รู้วิธีการออกเสียงภาษาจีนที่ไม่มีเสียงบางเสียงของภาษาจีนในภาษาไทย สอดคล้องกับ Ziyou (2007) ที่ได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนของนักเรียนญี่ปุ่น เกาหลีและไทยกล่าวว่าหากภาษาแม่ของนักเรียนต่างชาติเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์แล้ว เมื่อพวกเขาเรียนภาษาจีนความยากในการออกเสียงวรรณยุกต์จะมีน้อยลง เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนสาขาอื่นๆ พบว่า ความยากในการเรียนเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 4 เสียงของนักเรียนไทยมีน้อยกว่ามาก ภาษาไทยมีเสียงวรรณยุกต์ 5 เสียง ภาษาไทยและภาษาจีนเป็นภาษาประเภทเดียวกันกับจีน-ทิเบต คือเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ ภาษาไทยมีเสียงวรรณยุกต์ 5 เสียง ได้แก่ เสียงสามัญ เสียงเอก เสียงโท เสียงตรี และเสียงจัตวา ในขณะที่นักเรียนพูดภาษาจีนนั้น นักเรียนไทยส่วนมากการนำเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยมาแทนที่เสียงวรรณยุกต์ของภาษาจีน โดยใช้เสียงสามัญในภาษาไทยมาแทนที่เสียงที่ 1 ในภาษาจีน เช่นเดียวกันกับเสียงเอกมาแทนที่เสียงที่ 3 เสียงจัตวาแทนที่เสียงที่ 2 และเสียงโทแทนที่เสียงที่ 4 นี่เป็นกลยุทธ์ที่นักเรียนไทยใช้ในการเรียนภาษาจีน แม้แต่ในพจนานุกรมจีนไทย (เอียร์ชัย) ก็ยังได้เขียนหมายเหตุไว้แบบนี้เช่นกัน เพื่อที่นักเรียนสามารถได้สะดวกสบายมากขึ้น แต่ในอีกแง่หนึ่งยังก่อให้เกิดผลเชิงลบโดยเสียงที่ 1 ในภาษาไทยเป็นเสียงสามัญนั้นเป็นเสียงต่ำ แต่เสียงที่หนึ่งของภาษาจีนนั้นสูง ดังนั้น เมื่อนักเรียนไทยออกเสียงที่ 1 ของภาษาจีนจึงไปไม่ถึงระดับเสียงในภาษาจีน ในเสียงที่ 2 ของภาษาจีนนั้นจะเริ่มจากเสียงต่ำแล้วจึงขึ้นสูง แต่เสียงจัตวาของคนไทยออกเสียงสูงแล้วมาต่ำ ทำให้ทำให้ระยะเวลาในการออกเสียงยาวกว่าเสียงที่ 2 ของจีน และในเสียงที่ 4 พบว่า มีนักเรียนต่างชาติ 3 ประเทศออกเสียงไม่ชัด นักเรียนไทยนั้นหากพูดเสียงนี้สั้นๆ จะฟังแล้วไม่สุภาพจึงลากเสียงให้ยาวขึ้นเมื่อต้องออกเสียงที่ 4 ดังนั้นปัญหาการออกเสียงของนักเรียนไทยนั้น คือเสียงที่ 1 ขึ้นไปไม่ถึง เสียงที่ 2 และ 4 ยาว

ปัญหาในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาที่พบในผู้เรียนชาวไทยค่อนข้างมากนี้ มีผลการวิจัยของ Zhang (2006) ที่ได้ใช้แนวการสอนแบบพหุสัมผัสแต่ใช้ชื่อภาษาอังกฤษว่า Somatically-Enhanced Approach (SEA) มาใช้ในการสอนออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนสำหรับผู้เรียนภาษาจีนที่เป็นชาวต่างชาติที่เริ่มเรียนภาษาจีนช่วงแรก การฝึกออกเสียงโดยใช้แนวคิดพหุสัมผัสออกเป็นขั้นตอน 2 ขั้นตอนใหญ่ๆ คือ การทำให้มีความรู้สึกและการออกเสียงซ้ำ โดยขั้นตอนแรกจะทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกก่อนหลังจากนั้นออกเสียงเป็นทำนองตามรูปแบบ การทำประกอบกับเสียงดนตรีในเวลาเดียวกัน ในวิธีนี้ผู้เรียนจะได้วิธีการพูดตามแบบของตนเองที่เหมือนกับต้นแบบไม่เพียงแต่เป็นระดับการฟังเท่านั้นแต่เป็นระดับทางกายภาพด้วย เมื่อต้องการให้ผู้เรียนออกเสียง พวกเขาจะสามารถจดจำรูปแบบความรู้สึกของการออกเสียงเบาและเช่นเดียวกับการออกเสียงหนักที่จะทำให้แต่ละประโยคนั้นสมบูรณ์เป็นอย่างดีเป็นการรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมกันผ่านความแตกต่างของกลไกการทำงานต่างๆ การเคลื่อนไหวและการแสดงท่าทาง ในการฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมผัส มีทั้งหมด 8 ได้แก่ (1) การผ่อนคลาย เป็นการผ่อนคลายการตึงของกล้ามเนื้อเพื่อลดสถานะข้อศอกทางภาษาจากภาษาแม่ (2) การออกเสียงในลำคอ เป็นการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนโดยไม่มีพยัญชนะและสระ โดยการออกเสียงในลำคอจะปิดปากแล้วออกเสียง

เพียงแค่วรรณยุกต์เท่านั้น (3) การปรบมือตามจังหวะของประโยค ผู้เรียนจะได้ฝึกการสร้างจังหวะและเสียงสูงต่ำตามจังหวะการปรบมือและความหนักเบาของเสียง (4) การเคลื่อนไหวประกอบการแสดงท่าทาง โดยขณะที่ผู้เรียนออกเสียงจะทำท่าประกอบไปด้วยเพื่อให้ร่างกายจดจำการออกเสียงนั้นๆ ได้ (5) การออกเสียงเป็นคำ ผู้เรียนจะได้ฝึกการออกเสียงที่ถูกต้องอย่างชัดเจนชัดคำหลังจากที่ออกเสียงในลำคอไปแล้ว (6) การผันเสียงตามผู้สอน ผู้เรียนจะฝึกผันเสียงวรรณยุกต์ทั้งสี่เสียงตามผู้สอนเพื่อนำไปสู่ (7) การผันเสียงด้วยตนเอง และ (8) การตรวจสอบความหมาย ผู้เรียนจะได้บอกความหมายของคำต่างๆ ที่ได้ฝึกไปในกิจกรรม ขั้นตอนจากการฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนด้วยวิธีนี้พบว่าผลการใช้แนวการสอนแบบพหุสัมพันธ์นั้นช่วยให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ดีขึ้น และออกเสียงวรรณยุกต์ได้ดีกว่าผู้ที่เรียนภาษาจีนมามากกว่าหนึ่งปีอีกด้วย

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนั้นทำให้ผู้วิจัยเห็นว่ามีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนากิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ เพื่อแก้ไขปัญหาการออกเสียงของผู้เรียนภาษาจีนที่กำลังเริ่มเรียนภาษาจีนให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนได้ถูกต้อง

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์

ขอบเขตของงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) เพื่อพัฒนากิจกรรมการฝึกออกเสียง ตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 สร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการฝึกออกเสียงตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอนที่ 2 ทดลองใช้กิจกรรมการฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์เป็นการนำกิจกรรมการฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุตรดิตถ์ อำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ เป็นเวลา 12 ชั่วโมง ในการทดลองผู้วิจัยทำการวัดความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนก่อนและหลังตามแบบแผนการทดลอง (Pretest-Posttest Design)

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การออกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สารการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) ประกอบด้วย การผันเสียงวรรณยุกต์ และการอ่านในระบบเสียงภาษาจีนกลาง

2. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

2.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุตรดิตถ์ อำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุตรดิตถ์ อำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเป็นนักเรียนที่ผ่านการเรียนภาษาจีนเบื้องต้นมาแล้ว

2.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 12 ชั่วโมง

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมการฝึกออกเสียงภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมผัส

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) ความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน 2) ความพึงพอใจต่อกิจกรรมการออกเสียงภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมผัส

วิธีดำเนินงานวิจัย

การดำเนินการพัฒนากิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมผัส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามกระบวนการของการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยมีขั้นตอนและรายละเอียดในการดำเนินการ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมผัส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 75/75

ขั้นตอนที่ 2 การทดลองใช้กิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมผัส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดย

2.1 เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนก่อนและหลังเรียนด้วยแบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน

2.2 ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกิจกรรมการฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมผัส

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุตรดิตถ์ อำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ ในภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. กิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมผัส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. แบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน
3. แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมการฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ ตามแนวคิดพหุสัมผัส

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกออกเสียงตามแนวคิดพหุสัมผัส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของผู้เชี่ยวชาญนำมาค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและปรับปรุงแก้ไข

2. การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมผัส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 คน 6 คนและ 30 คน ก่อนนำไปใช้จริง

3. ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน เพื่อทดสอบพื้นฐานความรู้ก่อนเรียน จำนวน 20 ข้อ ทดสอบโดยการพูดออกเสียง

วรรณยุกต์ภาษาจีน โดยผู้ทดสอบความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนเป็นเจ้าของภาษาเป็นผู้ให้คะแนน

4. ดำเนินการใช้กิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 กิจกรรม จำนวน 12 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 3 สัปดาห์ นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม ในระหว่างปฏิบัติกิจกรรมครูผู้สอนจะทำการสังเกตและคอยช่วยเหลือ และเมื่อเสร็จสิ้นฝึกด้วยกิจกรรมการฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน นักเรียนจะต้องทำแบบฝึกหัดของแต่ละกิจกรรม

5. นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ นำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกออกเสียงตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของผู้เชี่ยวชาญนำมาค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและปรับปรุงแก้ไข

2. หาประสิทธิภาพของกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ โดยการหาร้อยละเฉลี่ยที่นักเรียนทำกิจกรรมระหว่างเรียนและร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำแบบสอบหลังเรียนจบของแต่ละกิจกรรม

3. นำแบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนมาตรวจให้คะแนน ข้อที่ออกเสียงถูกให้ 1 คะแนน ข้อที่ออกเสียงผิดให้ 0 คะแนน และนำคะแนนของนักเรียนทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

4. เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีทดสอบค่าที (t-test)

5. นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยกำหนดค่า 5 ระดับ หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เมื่อพิจารณาแต่ละด้านเรียงลำดับตามความเหมาะสมจากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้ ด้านที่มีความเหมาะสมสูงสุดคือ ด้านเนื้อหา ($\bar{x} = 4.67$, S.D. = 0.47) ด้านที่มีความเหมาะสมต่ำสุด คือ ด้านวิธีการของกิจกรรม ($\bar{x} = 4.03$, S.D. = 0.04) โดยในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

2. การทดสอบประสิทธิภาพของกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 คน 6 คนและ 9 คน มีประสิทธิภาพ 75.83/77.76, 77.50/78.33 และ 78.50/80.88 ตามลำดับ

3. ผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มีค่าเฉลี่ย 0.91

4. ผลการทดสอบออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน ($\bar{x} = 25.57$, S.D. = 2.25) และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{x} = 28.92$, S.D. = 0.99)

5. ผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มีค่าเฉลี่ย 1.00

4. ความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ย องค์ประกอบด้านความรู้สึกรู้สึก ($\bar{x} = 4.43$, S.D. = 0.90) องค์ประกอบด้านความคิด ($\bar{x} = 4.39$, S.D. = 1.05) และองค์ประกอบด้านพฤติกรรม ($\bar{x} = 4.30$, S.D. = 1.16) และในภาพรวมด้านความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{x} = 4.54$, S.D. = 0.67)

อภิปรายผล

1. ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นผ่านการพิจารณาความเหมาะสมขององค์ประกอบด้านต่างๆของกิจกรรมฝึกออกเสียง จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่า โดยภาพรวมมีความเหมาะสมระดับมาก จากนั้นผู้วิจัยได้มีการตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องของกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน โดยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา ภาษาและเวลา นำปัญหาที่พบจากการทดลองใช้มาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง แล้วนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนมีประสิทธิภาพ 75.83/77.76 การทดสอบประสิทธิภาพกับนักเรียนจำนวน 6 คน มีประสิทธิภาพ 77.50/78.33 และการทดสอบประสิทธิภาพกับนักเรียนจำนวน 30 คน มีประสิทธิภาพ 78.50/80.88 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 75/75

2. ผลการทดลองใช้กิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ มีความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 25.57 มีความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนหลังฝึกด้วยกิจกรรมฝึกออกเสียงมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 28.92 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า ความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนด้วยกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Zhang (2009) ที่ได้สร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ โดยการทดลองกับผู้เรียน จำนวน 22 คน ซึ่งเป็นชาวออสเตรเลียที่เรียนภาษาจีนในช่วงสามเดือนแรก การทดลองนี้จะประเมินผู้เรียนจำนวนสองกลุ่ม ที่เรียนภาษาเพื่อการสนทนา โดยผู้เรียนจะแบ่งเป็นสองกลุ่มคือกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง สำหรับกลุ่มทดลองจะเป็นการสอนการสื่อสารในปี 2001 และ 2002 ผลจะถูกนำมาเปรียบเทียบกับกลุ่มทดลองที่ใช้การสอนแบบพหุสัมพันธ์ใน 2003 และ 2004 ในการทดสอบจะมีแบบทดสอบที่เป็น บทสนทนาแบบสั้นที่ใช้ในชีวิตประจำวัน การรวบรวมข้อมูลจากทั้งสองกลุ่มครั้งแรกจะเก็บข้อมูลในช่วงครึ่งภาคเรียนแรกของแต่ละปีการศึกษา สิ่งที่น่าสนใจในการวิจัยครั้งนี้คือระดับความยากของเสียงทั้ง 4 ของภาษาจีนที่ดูใกล้เคียงกันทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม อย่างไรก็ตามความยากที่พบมีความแตกต่างกันมาผู้วิจัยคนก่อนได้ทำไว้ ในขณะที่หัวข้อในบทสนทนาได้แสดงให้เห็นว่าในการเริ่มการเรียนรู้ภาษานั้น สาเหตุหลักของความผิดพลาดของผู้เรียนภาษาคืออิทธิพลของภาษาที่ 1 (ภาษาแม่) นั้นเป็นอุปสรรคขัดขวางการรับภาษามากกว่าปัจจัยทางกายภาพในการควบคุมการออกเสียง หรือแม้แต่ปัจจัยทางด้านไวยากรณ์ของภาษา ดังนั้นการใช้การสอนแบบพหุสัมพันธ์ในการเรียนภาษาจีนกลาง จะช่วยให้มีความเป็นไปได้อย่างมากที่จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาออกเสียงได้

2.2 ผลการศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียน ด้วยกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจในระดับมาก เหตุที่ กิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน ตามแนวคิดพหุสัมพันธ์มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ส่งผลให้นักเรียนมี ความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก เนื่องจากผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน ทั้ง 8 กิจกรรม ดังนี้

2.2.1 กิจกรรมผ่อนคลาย ผู้เรียนนั่งหรือนอนลงกับพื้นในท่าทางที่สบาย จากนั้นหลับตาลง พร้อมกับฟังเพลงที่เป็นเสียงดนตรี ขณะที่ผู้วิจัยบรรยายข้อความที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความผ่อนคลาย กิจกรรมนี้ทำให้ ผู้เรียนเกิดความผ่อนคลาย

2.2.2 กิจกรรมออกเสียงในลำคอ ผู้เรียนลุกยืนขึ้นจากที่นั่งและยืนเป็นวงกลม จากนั้นออกเสียง เป็นคำโดยไม่มีการออกเสียงสระและพยัญชนะ เพื่อที่จะเน้นเสียงสูงและเสียงต่ำ รวมไปถึงเสียงที่เปลี่ยนไปตามจังหวะ ของการขึ้นลงของเสียงขณะที่พูดอยู่ กิจกรรมนี้ทำให้ผู้เรียนออกเสียงในลำคอได้ถูกต้อง

2.2.3 กิจกรรมปรบมือตามจังหวะประโยค ผู้เรียนจะปรบมือตามจังหวะของประโยคพร้อมกับ เดินเป็นวงกลมไปด้วย ระหว่างที่ปรบมือจะออกเสียงในลำคอเป็นประโยคไปด้วย ผู้สอนเคาะจังหวะตามประโยคเป็นหลัก ให้ผู้เรียนระหว่างฝึก กิจกรรมนี้จึงทำให้ผู้เรียนปรบมือตามจังหวะได้ถูกต้อง

2.2.4 กิจกรรมเคลื่อนไหวประกอบการแสดงท่าทาง ผู้เรียนออกเสียงที่หนึ่งพร้อมยืดแขนตรงขึ้น ไปด้านบนและเปล่งเสียงออกมา จากนั้นผู้เรียนเหยียดแขนตรงไปด้านหน้า ก้มหน้าเล็กน้อยก่อนเงยหน้าออกเสียงที่สอง เมื่อผู้เรียนออกเสียงที่สามจะปล่อยแขนแนบลำตัวผกศรชะพร้อมออกเสียงที่สาม และเสียงที่สี่ผู้เรียนชูแขนขึ้นตรง เหมือนเสียงที่หนึ่ง เมื่อออกเสียงที่สี่ผู้เรียนจะกระตือรือร้นท่าหนึ่งครั้ง กิจกรรมนี้จึงทำให้ผู้เรียนแสดงท่าทางพร้อมออกเสียง ทั้งสี่เสียงได้ถูกต้อง

2.2.5 กิจกรรมออกเสียงเป็นคำ ผู้เรียนจะเปล่งเสียงออกมาเป็นคำโดยมีทั้งพยัญชนะและสระ ผู้เรียนได้ฝึกกิจกรรมในส่วนต่างๆ หลายครั้งเมื่อออกเสียงเป็นคำกิจกรรมนี้จึงทำให้ผู้เรียนออกเสียงเป็นคำได้ถูกต้อง

2.2.6 กิจกรรมผันเสียงตามผู้สอน ผู้เรียนออกเสียงคำในภาษาจีนโดยผันเสียงทั้ง 4 เสียงตาม ผู้สอน กิจกรรมนี้ทำให้ผู้เรียนผันเสียงได้ถูกต้อง

2.2.7 กิจกรรมผันเสียงด้วยตนเอง ผู้เรียนได้ฝึกผันเสียงด้วยตนเองหลังจากที่ผันเสียงตามผู้สอน ไปแล้ว ทำให้ผู้เรียนสามารถผันเสียงด้วยตนเองได้อย่างถูกต้อง

2.2.8 กิจกรรมตรวจสอบความหมาย ผู้เรียนบอกความหมายของคำศัพท์ที่ได้ฝึกไปทั้งหมด โดยเปล่งเสียงออกมาเป็นภาษาจีนก่อนจะบอกความหมายในภาษาไทย กิจกรรมนี้ทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำความหมาย ของคำที่ฝึกออกเสียงได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

การนำกิจกรรมฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ ไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 พบว่า ในการนำกิจกรรมทั้ง 8 กิจกรรมนี้ไปใช้กิจกรรมที่นักเรียนชอบมากที่สุดคือกิจกรรมผ่อนคลาย เพราะการ เรียนวิชาการตลอดทั้งวันทำให้นักเรียนอ่อนล้า การผ่อนคลายก่อนเริ่มเรียนภาษาจำทำให้ลดสภาวะช็อกทางภาษา เมื่อนักเรียนได้นั่งสงบอยู่กับตัวเองสักครู เมื่อเริ่มเรียนนักเรียนจะมีสมาธิและการจดจำที่ดีได้มากกว่าการเริ่มเรียนด้วย ภาษาจีนทันที จากกลุ่มห้องตัวอย่างซึ่งเป็นเด็กที่มีความถนัดด้านการเรียนทางด้านคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และ เป็นนักเรียนที่มีความสามารถทางวิชาการในระดับสูงทำให้นักเรียนเข้าใจการออกเสียงและการทำกิจกรรมได้อย่าง

รวดเร็ว แต่นักเรียนบางคนยังคงการออกเสียงแบบเดิม ในการฝึกมักจะลืมสิ่งได้เรียนไป ทำให้ผลการออกเสียงบางเสียงนั้นยังผิดเพี้ยนอยู่ นอกจากนี้นักเรียนบางคนไม่ได้เห็นถึงความสำคัญในการออกเสียงภาษาจีนให้ถูกต้องจึงทำให้บางคนทำกิจกรรมแบบไม่เต็มที่มากนัก ดังนั้นนักเรียนที่ใช้กิจกรรมนี้ควรเป็นนักเรียนที่เห็นความสำคัญของวิชาภาษาจีน และมีความต้องการที่จะนำไปใช้ในการเรียนและการใช้ประโยชน์ได้จริง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิจัยในครั้งนี้เป็นการนำแนวคิดพหุสัมพันธ์มาใช้ในการฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน และผลออกมาพบว่าผู้เรียนสามารถออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนหลังเรียนได้ดีกว่าก่อนเรียน ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการวิจัยที่นำแนวคิดพหุสัมพันธ์ไปใช้ในการฝึกออกเสียงสัทอักษรจีน เพื่อให้ผู้เรียนออกเสียงสระและพยัญชนะได้ถูกต้อง

2.2 จากกิจกรรมการฝึกทั้ง 8 กิจกรรม ในกิจกรรมการผ่อนคลายนั้น อาจยังไม่ใช้กิจกรรมในการผ่อนคลายทางภาษาที่ดีที่สุด ดังนั้นการทำการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาวิธีการผ่อนคลายที่เหมาะสมกับการเรียนภาษาโดยเฉพาะ

References

- Chen Ziyou. (2007). *A comparative analysis of the errors of mandarin tone acquisition of Japan, South Korea and Thailand students*. (Master thesis, Shaanxi Normal University).
- Chinakarapong, S. (2012). *Teaching Chinese as a foreign language essentiality of phonological teaching*. *Journal of humanities faculty of humanities Naresuan University*, 9(1), 1-8. (in Thai)
- Felicia Zhen Zhang. (2006). *The teaching of mandarin prosody: a somatically-enhanced approach for second language learners*. (Doctoral dissertation, University of Canberra).
- Tirataradol, Y. (2010). *Development of a Chinese language instructional model based on self-efficacy theory and autonomous learning to enhance Chinese speaking ability of undergraduate students* (Doctoral dissertation). Bangkok: Chulalongkorn University. (in Thai)
- Varalakkanakul, S. (2006). The problem of Chinese language learning in Thailand. *Ramkhamhaeng University Journal Humanities Edition*, 26(1), 179-184. (in Thai)